

Teď honem zpátky k sochám kolem sloupu.
„Jsem svatý Vavřínek a v plamenech se koupu,
v rukou mám rošt a ty jdi, kam se dívám!“

A ještě jednu nápovědu přidám:

Dál povede tě velebný hlas zvonů,
prýč z náměstí a ode všeho shonu,
na malé prostranství se štíhlou, žlutou věží,
ten kostel můžeš minout jenom stěží.

Jméno, kterým začíná třetí řádek nápisu nad bočními dveřmi do kostela.

B										11
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	----

7 Něco tu troubí! Pošta jede!

Od kostela tě k parku vede
poštovský panáček, který tu v domě s hodinami žije.
Dřív jezdil v dostavníku, poháněl koně hlučným „Hijé!“
a od podzimu až do slunečného léta
vozíval zprávy z celičského světa.
Na domě dodnes sedm nástrojů se blyští
a ty je vidíš jak na seřadisti.

Symbol pošty

		15			
--	--	----	--	--	--



Pod třemi buky, co jim červenají hlavy,
až tam, kde každou chvíli autobusy stává,
tam přejdi silnici a hledej modrou značku,
která tě povede... Podívej, jemináčku,
vždyť to jsou domečky jak z pohádkové říše!
Tohle je místo, kde se historie píše,
tady se tkaly látky na tkalcovském stavu,
aby se na lodích vydaly na výpravu
až někam za moře, do dalekého kraje.
Slyšíš, jak drnčí stav? Jako když hudba hraje...

Kdo tkal na tkalcovském stavu?

				3		
--	--	--	--	---	--	--

9 Teď oči nahoru. Co to tam je? Snad zámek?
Zelené střechy, věže z pohádkových stránek -
vypadá jako zámek, ale zámekem není.
Tady se dětem kouří ze hlav od učení.
Na gymnáziu ví už dávno moudrý lodivod,
že učíme se ne pro školu, ale pro život.
Obejdi školu, najdi, kam se vchází
a přečti si, nač tady od pradávna sází.

Opiš latinský nápis nad hlavními dveřmi gymnázia.

				CH			
		13			12		

10 Kamenná zeď, za kterou království je ticha,
tudy se ani dneska nikam nepospíchá.
Za stromy rybník a v něm ostružveček klidu -
možná si tiše řekneš: „Sem zas někdy přijdu.“

Klášteří zahradou dřív chodívali mniši
ve hnědých hábitech. I oni byli tiší.
Špičatá kapuce jim kdysi dala jméno.
Dneska si ale lidi ani nevzpomenou,
že ryby chovali a pěstovali stromy,
bylinky, zeleninu... Potom se čas zlomil.
Dnes už tu nežijí, klášter už slouží knihám.
Jsi skoro u cíle, opona už se zdvíhá.

Jak se jmenovali mniši z kláštera?

		5			8	
--	--	---	--	--	---	--

Tady to začalo, tady má cesta konec.
Devět soch hlídá tady loretánský zvonec.
Prošli jsme staletími, čas nám cuchal vlasy,
snad se nám povedlo alespoň trochu zasít
semínko zvědavosti, cibuličku touhy.
Je tady tolik krás – a život je tak dlouhý...

Máš všechna písmena, tajenku hravě zvládneš,
teď sejdí ze schodů – pozor, ať neupadneš –
a paní v Loretě pošeptej, co je tajné.
Pustí tě do síně, kde poklady jsou bájně.

Tajenka: Jak se říkalo Rumburku kolem roku 1900? V té době se ve městě postavila řada výstavných budov a lidé čile navštěvovali množství kaváren a restaurací.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15			



RUMBURSKÁ PROCHÁZKA STALETÍMI

Putování v čase od gotiky po 20. století.
Hledačka nabízí setkání s významnými stavebními
památkami a historií města



Obtížnost hledačky:

fyzicky a intelektuálně nenáročná, vede po zpevněných cestách, vhodná pro kočárky a vozíčkáře

Délka hledačky a doba projití:

1,6 km, cca 60 min.

Kdy je vhodné hledačku procházet:

přístupná celoročně

Vybavení na cestu:

tužka

Začátek hledačky:

bývalý zámek v Jiříkovské ul. v Rumburku (dnes SOŠmgp)

Zakončení hledačky:

Loreta Rumburk

Poznámka:

dosažení pokladu je možné pouze v pracovní době Lorety Rumburk, GSM +420 604 555 922

V roce 2014 vytvořila Klára Mágrová a Rostislav Křivánek.

Grafická úprava a mapa: Tomáš Slezák, ilustrace: Oldřich Schmidt

O hledačku se stará Loreta Rumburk,

www.loretarumburk.cz

Questing vyvinula nestátní nezisková organizace Vital Communities ve Vermontu, USA, v roce 1995 a je vlastníkem příslušné obchodní známky. Více www.questing.cz

Poutníku, buď vítán na cestě k pokladu, která ti přinese nejednu záhadu.

- 1 Za zády Loretu, vydej se branou, uvidíš budovu neučesanou. Má čtyři podlaží, kamenný vchod, kdysi tu přebýval knížecí rod, nádvořím jezdily kočáry na plesy, v nádherných pokojích postele s nebesy, v jedné z nich přespal i sám Josef druhý, s celým svým dvorem a se všemi sluhy.

Postele postupně odvezli na káře, dnes je tu škola pro nadějně tiskaře.

Spočti všechna zaslepená okna na čelní stěně zámku.

			1
--	--	--	---

- 2 Cesta tě dovede o něco zpátky k růžové budově u křižovatky. Dříve tu sídlila bohatá banka v kronice města dost významná stránka.

Nad malým balkónem někdo se dívá, ten další náповěď v rukou svých skrývá. Je to bůh obchodu, sám slavný Hermés, který se dokázal kamkoli přenést. Ve zlatých sandálech, v klobouku s křídly, s kouzelnou holí - dnes na bance sídlí.

Co drží v rukou Hermés, který pluje za obchodem?

		14					
--	--	----	--	--	--	--	--

- 3 Teď pohleď doleva, bance dej sbohem, uvidíš budovu s kulatým rohem.

Kdo šetří peníze tak jako včela pyl, nosí je do úlu, to aby vždycky byl připraven na to, co život mu přichystá. A teď se podívej doprostřed, do místa, kde sochař vytesal kamenný městský znak. Strážce tu hlídá vchod a nad ním vodní pták rozpíná křídla svá a město chrání, před vojsky, před morem, před strašnou saní.

Pták z erbu Rumburku

	6			
--	---	--	--	--

Teď směrem jihovýchodním se dej, jdi pořád rovně, na nic nečekej, hodiny sluneční, ty potvrdí ti směr, až na náměstí přijdeš na závěr.

- 4 Jdi pořád dál, jdi do náměstí hloub, uprostřed rynku stojí hrdý sloup. Ten sloup má město chránit od pohromy a kolem něho stojí jako stromy kamenní svatí, vojsko přímo z nebe. Dobře se dívej a pak zeptej se sám sebe: „Který z nich může svatý Bartoloměj být?“, neboť jen on ti může s cestou poradit.

Co ostrého drží v ruce patron města sv. Bartoloměj?

			9
--	--	--	---

K Bartoloměji se otoč zády a hned si budeš vědět rady.

- 5 Uvidíš řadu sličných domů a nejprve se vydáš k tomu, co skrývá se za strojem času a prostuduješ jeho krásu.

Co je zobrazeno vedle meče na pravém sloupu?

		4	
--	--	---	--



Otoč se vlevo, stačí trochu a popřemýšlej – děvče, hochu - kde hledat symbol moudrosti. A hned máš důvod k radosti.

Jméno ptáka z levého sloupu

10				2
----	--	--	--	---

Hned vedle vily víly věnce a zpívaly si přitom tence: „Z čeho to víjem, víš to, víš?“ Poslouchej – třeba uslyšíš.

Rostlina, z níž se kdysi pletly věnce pro vítěze válek, básníky a sportovce. Vonné listy dnes používáme v kuchyni jako koření a říkáme jim bobkový list.

			7	
--	--	--	---	--